

Úvodníček

Začal nám nový školní rok a to jste si zajistě stáčili všimnout. Doufám, že nikdo z vás ještě nestačil chytit takovou tu známkou za plný počet bodů.

Dále nastává pomalu a jistě podzim – spíše bych řekl, že již nastal někdy na začátku srpna. Ten, kdo neutekl k moři se asi moc v druhé polovině prázdnin neohrál. Zato táborové počasí se letos opravdu podařilo, takové vedro v červenci nepamatuju.

Také začíná další rok oddílové činnosti. Co můžete očekávat? Asi vše, co roky minulé. Celoroční hra je již připravena a myslím, že již mohu prozradit název – Po stopách Marců Pola. A bude se také oslavovat, čekají nás třicáté narozeniny oddílu.

Kosa

Tábor – Lesná 2006

Tak už to tu je zase. Tábor. Sešli jsme se na Hlavním nádraží. Nekočovníka by

mohl zaskočit počet účastníků, který nebyl vysoký. Dětí se sešlo třináct, vedoucích bylo o mnoho víc. Poté jsme se zabavili doprovodu a už jsme mohli nerušeně vyrazit. Nástup proběhl bez větších komplikací, takže jsme vyrazili směr Pacov.

Po příjezdu nás přivítalo počasí, které již bylo na táboře tradiční. Pršelo. Zima. Naštěstí jsme se nemuseli trácet daleko, protože jsme byli brzy odvezeni. Budťo gazem nebo felicií. Louka, na které jsme měli bydlet celý následující měsíc, vypadala jako ring pro bahenní zápasy, ale

ani to nás neodradilo. Následujícího dne nás přivítal lord Timington a oznámil nám, že pro nás má práci týkající se jeho záhadného prastrýce Alfréda. To však bylo prozatím vše a my jsme se vrhli na stavbu tábora. Během ní se stalo cosi nepředpokládaného – přestalo pršet a vysvitlo slunce!

Po dokončení stavby nám lord Timington svěřil to tajemství, to, proč jsme vlastně tady. A nebylo to nic menšího než Stroj času! Plány však byly důmyslně ukryty, a tak jejich získání nebylo nic

jednoduchého. Ale jelikož jsme šikulky šikovné, tak jsme je získali a podle nich jsme nechali Stroj sestavit.

A to už začala éra cestování časem, tento epochální vynález nám dovolil prozkoumat všechny tajemné, dosud záhadné události, které se kdy v minulosti udaly. Slavnostní spuštění

Stroje proběhlo bez větších potíží. Další den jsme Stroj otestovali robotem typu H-O-B-O, zjistili jsme, že všechny systémy fungují bezchybně. Potom už jsme mohli vyrazit vstříc dobrodružstvím, které pro nás vynález přichystal.

Jako naši první výpravu nám lord Timington zadal vypravit se za Izákem Newtonem a získat jeho ztracený spis, který se týkal pohybů Měsíce. Přesun časem probíhal takto:

zakuklený na akademické půdě, kam nás laiky vrátný nechtěl pustit. Větrít se k němu nebylo nic snadného, protože jsme museli předstírat, že jsme chytří, ale to se nám stejně nepovedlo, tak jsme se museli prodírat temnou slizkou chodbičkou. Nicméně jsme se s Izákem setkali a nakonec jsme získali i jeho spis, který jsme zachránili od jeho zlomyšlných kolegů.

Akce byla tudíž úspěšná a my jsme se mohli s velkou slávou vrátit zpět do budoucnosti, teda do současnosti...prostě zpátky.

A tak jsme se vypravili ještě na několik výprav, ale abych nezdržoval, tak je přeskočím, a dostanu se k té klíčové, vícedenní. Náš úkol byl tajemnější než obvykle – zjistit, jak to bylo se Svatým grálem, jestli skutečně existoval, nebo je to pouhá legenda. A tak jsme se přenesli do minulosti výše uvedeným způsobem. Venku jsme potkali tři rytíře, kteří nás odvedli na Kamelot. Cesta to byla strastiplná, dokonce nás přepadli lapkové, kteří nám zranili průvodce natolik, že byl k nepoužití a ještě k tomu unesli jednoho člena družiny.

V důsledku čehož měli někteří vážné potíže se dostavit na místo určení. Ale nakonec jsme se všichni na Kamelot dostali a tam jsme povečeřeli se samotným králem

naskládali jsme se do Stroje (vlézt jsme tam museli seshora), zatočili klikou proti směru hodinových ručiček a už jsme mohli jít ven (spodem) a nadýchat se atmosféry přelomu 17. a 18. století. Newton byl však

Artušem. Ten nám prozradil jak máme zjistit, kde se Grál skrývá. Po ještě delší a strašiplnější cestě jsme se dozvěděli, že Svatý grál najít nelze a že jeho hledání je stejně jako hledání smyslu života. Ale i tak byla myslím výprava úspěšná.

Zpátky v současnosti však začaly skutečné problémy. Jistá nezisková monopolní společnost jménem GLOBALTECH se dozvěděla o Stroji času a začala se o něj zajímat. Když se GlobalTech nepodařilo získat plány po dobrém, tak se o to pokusil po zlém. Ale ani to se jim tak úplně nepodařilo. Pak ale přšla skutečná rána! Lordův sluha Watches zradil a prodal jim plány. Sice jsme ho chytili, ale stejně se mu pak podařilo utéct. Od ženy, která za námi přišla z budoucnosti jsme se dozvěděli, že za padesát let je na celém světě strašná paseka a že jedině my můžeme vše napravit. A tak jsme se jakmile jen to bylo možné vypravili do budoucnosti. Tam jsme ale byli ihned odvlečeni do vězení. Spolu s námi tam byl odvlečen ještě jeden vězeň s jehož pomocí jsme z vězení unikli. No a abych to zbytečně neprotahoval, společnými silami jsme se dostali k osobě, která nám měla pomoci. A hádejte kdo se z něj vyklubal – Alfréd Timington. Toho však záhy unesl Watches, ze kterého se stal prezident GlobalTechu. Naštěstí jsme ho však

zachránili z ostře hlídaného žaláře a odvezli do roku 2006. Tam nám řekl, že aby zachránil svět od nebezpečí spojených se Strojem času, tak zničí všechny plány. Jak řekl, tak udělal a svět byl na příštích padesát let zachráněn. Stroj nikdy neexistoval. Takže nic z toho o čem jsem psal se nikdy nestalo, takže to radši zapomeňte.

Ajdam

Oheň XXX - Osinalice

Tak děti kde byste tak asi řekli, že jsme se sešli, když jsme jeli na oheň? Ano ano, všichni máte pravdu, bylo to na Hlavním nádraží. Kam že jsme to jeli? Správně, vláčkem do Liběchova. Ty pozornější z vás

si jistě vzpomenou, že jsme ťapkali do Tupadel, tam se rozdělili na dvě skupiny a byli odvezeni kam? Máš pravdu Mařenko do Osinalic. Tedy přesněji kousek za ně, na louku kde už stála krásná hranice, kterou postavili no? No ano čtvrtičníci tedy parta pracantů, kteří přijeli den před námi. Bylo už pozdě a tak, jak správně napovídáte vyčistili jsme si zoubky převlékli do pyžámk a usnuli. Druhý den na nás čekala nejdříve práce, ale potom zábava. Ráno jsme po snídani čile vyrazili, napovíte mi? Už si vzpomínám na smůlu, aby jsme měli ten oheň čím večer podpálit. Zabralo

nám to skoro celé odpoledne a pořádném obědě mohla začít zasloužená zábava. Odpoledne bylo plné her a soutěží vzpomenete si nějaké? Výborně dekomlat, skok z lahví, skákání na míči, hod na cíl a v neposlední řadě Nibowaka. Tedy lesní cesta plná otázek a úkolů. Už se nám naše vyprávění blíží večeru a tedy konečně samotnému ohni. Zapálen byl ve jménu čeho? To bych chtěla slyšet od vás. Začínáte dobře ve jménu pravdy, lásky, přátelství a to poslední? Tak vám trochu pomůžu ve jménu míru. Pak nám Áža vyhlasila výsledky odpoledních her. A proběhlo

šátkování, tedy, co je to? Ano všichni kdo splnili dvě odborky dostali šátek a stali se čestnými členy

Kočovníků. Pak bylo pár her a písniček a

hajdy do hajan. Druhý den ráno v neděli jsme zabalili, uklidili louku, aby byla jako dříve a odjeli kam? Ano ano zpátky domů za maminkami a tatínky.

Tak děti pro dnešek končíme jste moc šikovné a hodně těšíme na vaši další návštěvu.

Jana

Přezdívkovna

Jistě jste se po dlouhých prázdninách těšili, jak si přečtete něco o přezdívkách. Ano, i já jsem se těšila, a proto si hned můžeme sednout a dozvědět se nějaké zajímavé novinky a v zásadě i stařinky, které se k tomuto tématu váží. Ještě než se vrhneme na hlavní postavu dnešního

přezdívkového koutku, dovolte mi krátké ohlédnutí za táborovým lovením přezdívek.

Pokud mi paměť dobře slouží, tak nejúspěšnějším lovčem se stal na táboře Dolar, který svou přezdívku ulovil hned v prvních dnech tábora a v průběhu měsíce si stihl vykoledovat ještě přízvisko Venca, z obdobného důvodu někteří říkali Vítkovi „Máťa“. Nu a Ajdamovi se podařilo rozšířit svoji sadu svátečních přezdívek o jednoho Bolka. A nyní už ke zlatému hřebu dnešního článku, a tím je Pan Pídler.

Jak jsi přišel ke své přezdínce?

Takže, moje přezdívka prošla vývojem, takže to vezmu popořadě. Ze začátku, dost

dávno tomu jest, se mi říkalo Házenkář, nikdo neví proč. Poté, co jsem se dostal ze Zubrů do Panterů, následovala poměrně rychle přezdívka Pída. Kdo mi jí udělil? Tak to fakt nevím, a ani mě to nezajímá. Postupem času, tušíme, že za to může

Kosmen, se mi říká PIDLER!!!

Nějaké školní přezdívky?

Nuže, pamatuji si na dvě. I když jedna vlastně není ani tak moc přezdívka, ale spíš zpotvořenina mého příjmení. Říkalo se mi Šmiky (*Na tomto místě vzpomeňte na Buža, kterýžto vlastní stejně příjmení a*

kterému se ve škole říkalo Šmejký). Vymyslela ji učitelka, kterou jsem měl jako třídní ve 3. třídě na základce. (Byla to hrozná babizna.) Na střední mi zase říkali Stejskal, a to protože jsem tajný agent a moje pravá identita musí zůstat utajena.

Jinak objevovaly se i jiné krátkodobé. Jako například na lyžařském výcviku

v Krkonoších mi říkali Krakonoš (doted' nechápu proč ☺).

Vymyslel jsi někdy někomu přezdívku?

Jo, to teda vymyslel. Tak třeba ty osobě, co jela na Gaz sraz do Hůrek a ne do Hůrek, ty říkám Psycho (*to už jsme probírali jednou, jistě si pamatujete, že jde o Hudlu*). No a Ovčárnou asi taky znáte. Proč??? To je snad jasné... (Áno, tak to mi není vůbec jasné, ale důvod očividně existuje, tak se na něj budeme těšit do článku o Ovčárně)

Nějaký další postřeh na téma přezdívky, o který by ses chtěl se čtenáři Týpka podělit?

Už jsem toho napsal dost a navíc se dělit nechci. Takže konec a doufám, že mi v tom někdo opraví pravopisné chyby.

A to je pro tento měsíc vše a kdo nás navštíví příště, si nechám pro sebe, v každém případě se dozvítě všechno, co jste vůbec vědět nechtěli.

morče

Luštěnky

Prázdninami jsme se prokousali až k neradostnému nástupu do škol... tak je to ale každý rok... když už tomu nelze uniknout, tak můžeme alespoň všichni zavzpomínat na dobu her. Vím, že už si sice nikdo z Vás nehraje na pískovištích, ale to nevadí...

(ti kdo viděli film Čistá duše vědí, že hrát si mohou i velký a i bez hřiště)

Jinak totiž, s hřištěm se dají dělat různé věci, některé Vás asi normálně nenapadnou. Na obrázku vidíte dětské hřiště - na něm si spokojeně hraje dvacet dětí... zkuste rozdělit hřiště tak, aby v každé části bylo stejně dětí - ty části musejí být stejně velké a také tvarované - prostě stejně. No, a ještě jedna

připomínka- Děti jsou – alespoň v této úloze - nedělitelné...

Hlavu si můžete lámat nad nedělitelnými dětmi a kdyby Vám to bylo málo tak vám nadělím další nedělitelnou součást našeho nedělního bloku nad kterou si také můžete popřemýšlet: taková myšová hádanka: Pět koček chytí pět myší

za pět minut, kolik koček bude potřeba k tomu, aby chytily sto myší za sto minut???

Loučím se a končím – alespoň na měsíc.

Kdybyste měli někdo odvahu vhodit své řešení do bedničky Bé nebo do kapsy svého vedoucího, odměna vás nemine (nabídka samozřejmě platí i pro vedoucí).

Kažena

(zkuste si napsat své jméno pozpátku nechte počítat, aby si ho upravil- zábava co - člověk zjistí co si o něm ten stroj myslí)

Fotoblábol

Tak vás tu po prázdninách opět vítám a mám pro vás hned ze začátku jednu zprávu – ano, tato rubrika bude i tento školní rok v Týpku zachována. Ponechme stranou debaty o tom, zda je to zpráva dobrá či ne, a pojďme rovnou na první aktualitu.

Takový měsíc na táboře, to si člověk na leccos zvykne. Může se ale dokonce stát, že se tam zabydlí natolik, že se mu ani nechce odjet. Proč o tom vlastně píšu – přesně tohle se totiž stalo Eidamovi. V den odjezdu z tábora usoudil, že má vlastně ještě měsíc prázdnin, tak kam by jezdil, když tento čas může strávit poválováním se na tábořišti (jak

ostatně činil i během celého tábora). Veškeré přemlouvání bylo marné, a tak jsme ho zanechali svému osudu. O měsíc později dorazil zcela vyčerpán do Prahy a ještě než padl do mdlob, podařilo se nám z jeho nesouvislého vyprávění dát dohromady asi toto:

První den Eidamova robinsonského pobytu na tábořišti proběhl celkem v klidu. Problém však nastal již druhého dne zrána, kdy si Eidam všiml, že nikdo nepřivezl

rohlíky a ani jiné potraviny se v blízkém okolí nenacházely. Rozhodl se tedy počkat do večera, třeba se Pídler s nákupem někde zdržel. Když se však ani

následujícího dne žádné jídlo neobjevilo, odhodlal se Eidam k akci. Rozhodl se jídlo vyzebrat hudební produkcí (viz foto), doufaje, že se kolemjdoucím jeho písni zalíbí a slitují se nad ním. Háček však byl právě v těch kolemjdoucích, kteří se jako na potvoru ne a ne objevit. Pouze

odpoledne kolem projeli dva motokrosaři, kteří však Eidamovy romantické písni přes hukot motorů zřejmě přeslechli. A tak po týdnu zcela vyhladovělý Eidam rezignoval

a vydal se na nákup do Lesné. Kdo již měl tu čest setkat se s babkou prodavačkou v Lesné, pochopí, kde se Eidam zdržel zbylé tři týdny. Pakliže jste se s ní doposud nesetkali, uvedu pouze to, že je velmi výřečná a uniknout z rozhovoru s ní se jeví jako takřka nemožné. Eidam nakonec po zmíněných třech týdnech uprchl v nestřežené chvíli, když přivezli rohlíky.

Marcel

Bodování ?

Ano, i letos bude. A odměny? Taky, taky. Jak pro jednotlivce, tak pro družinu. Ještě něco? Ne? Tak připravit, pozor...

Vigo

KOČOVNÍK & OSMAK

Gesta Marcia Pola – 1. díl

Ta zpráva se benátskými uličkami rozletla rychlosti blesku. Každý to už věděl. A kdo to nevěděl, tak to hned uslyšel. Nemluvilo se o něčem jiném. Nicolo Polo se vrátil se svým starším synem Matteem ze svých obchodních cest. Nikdo nevěřil v jejich návrat ze Soldaie, která podlehala čhanovi a jeho bojovníkům ze Zlate hordy. Presto to dokázali. Roku 1269 se stal jedním z nejslavnějších roků Marcia Pola, tehdy patnáctiletého mladička toužícího po dobrodružství.

Otec Marcovi vyprávěl, jak se ze Soldaie dostal až na dvůr velkého totarského krále jménem Berkej, kde zůstal jeden rok, jelikož se mu obchody všechně dařily.

„Samozřejmě jsem se chtěl hned po roce vrátit domů, synu, ale naši cestu překazily politické události. Doslo to i k váleci mezi Berkejem a jeho bratrancem. Nemohli jsme riskovat své životy při zpáteční cestě. Rozhodl jsem se tedy podivat se ještě dál na východ. Přesli jsme poušt a dorazili do Buchary, přenádherného města. Zde jsme zůstali po tři roky. Iž jsem se chtěl vrátit, jenže přišel posel Kublajchána.

„Vidíš, kdo to je, synku?“

„Nevidím, otče, kdo je to?“

„Marco, to je nejvyšší vládce všech Tatarů, pochop, že jsem se nemohl jen tak sbalit a vydat se na cestu, zvlášt ne, když si pro nás poslal Kublajchána. Požádal nás, abychom se dostavili na jeho dvůr, jelikož si přál poznat Latiny, nás, křesťanů ze Západu. Velmi se zajímal o naši viru a obyčeje, ale to není to hlavní. Žádal nás, abychom předali jeho poselství samotnému papeži.“

„Ale otče, vždyť papež Klement IV. zmírel!“

„Aho, Marco, to máš pravidu. Cekáme proto stále, až zvoli nového papeže, abychom mu mohli předat Kublajchánovu poselství. Rozhodl jsem se tedy využít času a vrátil jsem se ke své rodině do Benátek.“

Marco byl otcovým vyprávěním uchvácen a rozhodl se, že se také stane obchodníkem. Otec ho začal velmi rád zaucovat do obchodnického řemesla a po dvou letech se rozhodl, že opět podstoupí nebezpečnou, ale o to více výnosnou cestu za Kublajchánem. Marcovi bylo již 17 let, a proto se otec rozhodl, že vezme svého mladšího synka s sebou. Konečně se Marco mohl vydat vstříc vysněnému dobrodružství! Sice se trochu děsil první části přes Svatou zem, kde se valčilo, ale jeho srdeční nadšení jako zvon při pomyslní na cestu až za samotným Kublajchánem!

Pár dní před odjezdem se vydal do přistaviště, kde kotvily ohromné obchodní lodi, které přivážely drahocenné a exotické zboží do Itálie. Sledoval, jak námořníci ucpávají mezeru koudeli a jak majon celou lod dehtem, aby nepropouštěla vodu. Nemohl se dočkat svého odjezdu!

Giselinu historické prameny